

de jarretel

DE JARRETEL - Tijdschrift, verschijnt tweemaandelijks - n°1 - eerste jaargang - november
1979 - prijs 25 F of abonnement 120 voor 6 nummers, storten op rekening n° 068-0604740-69
van Vrouwenhuis met vermelding DE JARRETEL, Van Eyckstraat 7 9000 Gent. Verant. uitg. :
Van Gestel Rita Rode Lijvekesstraat 20 9000 Gent.

VERLIEFD

Verliefd. Mijn god, ik had niet gedacht dat me dit nog zou overkomen.

Niet dat ik niet meer WILDE, dat niet. Maar om nu zo'n mate van zinsverbijstering door te maken. Ik had het niet verwacht. Meestal tracht ik mijn gevoelens een beetje onder controle te houden. Om niet ontgoocheld te worden, inderdaad.

Verliefd. Op een vrouw. Of een meisje? Iets tussen de twee. Het klinkt al bijna abstract: verliefd worden op een vrouw - ik heb er zoveel over gepraat, ik heb er anderen over horen praten. En ik ben er bang voor geweest, zoals zoveel denk ik. Maar ik heb er ook naar verlangd. Al lang. En ik heb het er moeilijk mee gehad: óók lang. Zo van: "Jamaar als ik naar een vrouw verlang dan ben ik lesbisch". Een woord als een donderklok natuurlijk. Want het gaat niet onopgemerkt aan me voorbij hoe anderen erover praten, en de remmingen in mezelf zijn sterk. Ik durf zomaar niet iets zijn dat de halve wereld uitlacht, of bespottelijk maakt. En ik heb een lief, een man. Of een jongen? Iets tussen de twee. Hoe zit dat dan? Ik heb veel mannen liefgehad. Maar op een dag had ik een goeie vriendin, en ik voelde me alleen en onbegrepen, en toen dacht ik, verdomme... Maar ik stopte het gauw weg, het was zo'n gek idee. Nog nooit iemand gezien of gehoord die lesbisch was. Absurd natuurlijk want ik moet veel vrouwen gekend hebben die lesbisch waren, of bi. Maar ik wist het niet en mijn ogen letten er toen niet op.

Toen niet. Later wel. Het woord lesbisch begon een steeds grotere plaats in te nemen in mijn leven. Geen prettig woord eigenlijk, want de meeste vrouwen ZIJN gewoon onbereikbaar. En hoe meer je eraan denkt hoe gekker het wordt. Als iedereen het normaal zou vinden ware het nog geen probleem. Als veel vrouwen lesbisch waren, of ervoor uitkwamen dat ze het zijn, ware het ook geen probleem. Maar daar sta je, met een vaag verlangen, niet eens gericht op een bepaalde vrouw. In het ijle, bijna. Zodat je je afvraagt waar het eigenlijk allemaal op slaat.

Eerlijk: ik heb mensen nodig gehad die het accepteerden en zelf voor hun lesbische kantjes durfden uitkomen om het van mezelf te accepteren. Hoewel: accepteer ik het nu? Als ik op een homofuif rondloop wèl. Maar de volgende dag op straat niet meer. Toen ik op T.V. kwam met de homobetoging durfde ik de maandag daarop niet naar mijn werk. En terwijl ik dit artikel schrijf vraag ik me af of ik er mijn naam zou durven onder zetten.

Waarom eigenlijk? Omdat het nog altijd zo iets abnormaals is hee. Op zich vind ik het eigenlijk zeer logisch, zeer gewoon. Zo is het althans in mijn leven gekomen. En één of andere hardnekkige koppigheid in me weigert dan ook te geloven dat er hetero's zijn en homo's. Alsof het om twee totaal verschillende rassen ging. Dat gelóóf ik gewoon niet.

Wat ik dan wèl geloof? Dat iedereen zowel hetero als homo is en dat het gewoon van toevallige omstandigheden afhangt wat je ervan maakt. En één van die 'toevallige omstandigheden' is dat je je eigenlijk als hetero dient te gedragen wil het nog een beetje doenbaar zijn om te leven. Zodat de meeste mensen als hetero leven en gemakshalve - want dat IS een gemak - aannemen dat ze dat zijn. Maar meteen - en dat is het gevaarlijke - accepteren ze ook dat de anderen 'van een andere soort' zijn, en verlangens koesteren waar zij in de verste verte niets mee te maken hebben. Misschien, voor een deel, omdat ze die verlangens in zichzelf niet herkennen als gewoonweg lesbisch. Op den duur krijg je een stijl van leven - de stijl van leven van de meeste mensen - waarin je gewoon geen rekening meer houdt met de mogelijkheid.

Toch zijn er een aantal koppigaards die zich niet aan de norm houden. Bijna raar als je ziet hoe sterk de norm is. Ze hebben veel ambras.

Het gekke is: ik hoor homo's spreken alsof ze wèrkelijk van een ander ras zijn. Zo van: die is een homo, en die. Logisch, want dat betekent daar ben je veilig, je kunt het je zelfs riskeren om er verliefd op te worden. Soms ergerde ik me eraan omdat ik wist dat ze ook met vrouwen vreeën. Omdat het etiketten in stand houdt.

Maar aan de andere kant: het is schier onvermijdelijk, zoals we nu leven.

Er is durf voor nodig om lesbisch te zijn (kijk, nu gebruik ik zelf weer het woord, het is inderdaad niet te mijden).

Maar, troost je: als je een hele tijd durft kom je op den duur wel mensen tegen die er open voor staan, en die jij simpatiek vindt. Het kan efkes duren, maar kom. En als we allemaal een beetje moed hebben wordt het al een hoop gemakkelijker.

Meneer, u die dit artikel leest en met angst en iets van afschuw ontdekt dat er dus tóch lesbiennes zijn in het vrouwenhuis: ter ere van uw vrouw of buurvrouw of familielid heb ik me afgevraagd of ik een dergelijk artikel zou schrijven in het krantje van het vrouwenhuis. Want het zou wel eens kunnen dat u dit in de toekomst als argument gebruikt om haar van het vrouwenhuis weg te houden.

Maar ik weiger me daarbij neer te leggen. Ik vind dat wij vrouwen daarin solidair moeten zijn en ook samen moeten vechten tegen dat facet van onze onderdrukking.

Dus: vrouw, buurvrouw of familielid: ik hoop op jullie steun.

Miki.

